

Р Е Ш Е Н И Е

№ 569

град Перник, 19.08.2014 година

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд - Перник, касационен състав, в открито съдебно заседание на тридесети юли през две хиляди и четиринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ

ЧЛЕНОВЕ: СТЕФАН СТАНЧЕВ

ЕМИЛИЯ ИВАНОВА

при секретаря А.М. и с участието на представител на Окръжна прокуратура - Перник, прокурор Цветков, като разглежда докладваното от съдия Георгиев КНАХД №467 по описа на съда за 2014 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XII от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от „*****“ ЕООД, ЕИК *****, седалище и адрес на управление гр. Перник, ул. *****, представлявано от И. Д. - управител, срещу решение № 351 от 12.05.2014 г. на Районен съд - Перник, постановено по НАХД №304 по описа на съда за 2014 г.

С атакувания съдебен акт е изменено наказателно постановление (НП) №23-2307096 от 27.01.2014 г. на Директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ (Д „ИТСО“), издадено срещу „ТИТАН“ ЕООД, гр. Перник, като за същото нарушение, по чл. 63, ал. 2 от Кодекса на труда, наложеното на основание чл. 414, ал. 3 от КТ административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 5 000 (пет хиляди) лв. е намалено на 3 000 (три хиляди) лв.

Жалбоподателят твърди, че решението на първата съдебна инстанция е незаконосъобразно, тъй като при постановяването му районният съд е допуснал множество процесуални нарушения, довели до неправилно приложение на материалния закон. Излага доводи основно във връзка със съдържанието на обясненията на свидетелите, дали показания в подкрепа съответно на тезата на наказаното лице и изводите на административнонаказващия орган като заявява, че неправилна е оценката и кредитирането, респективно отказът да бъдат кредитирани от районния съд, данните съдържащи се в тях. По същество жалбоподателят възразява да е извършил вмененото му нарушение. От касационния съд се иска да отмени решението на първата съдебна инстанция и да се произнесе по съществото на спора като отмени изцяло процесното наказателно постановление или алтернативно измени същото като преквалифицира нарушението като маловажно и наказуемо във вр. с

чл. 415в от КТ. Пред съда касационният жалбоподател не изпраща представител.

Ответникът по жалбата – Д „ИТСО“ оспорва касационната жалба и плеадира за потвърждаване на обжалваното съдебно решение.

Окръжна прокуратура – Перник, дава заключение за неоснователност на касационната жалба. Предлага първоинстанционния съдебен акт да бъде оставен в сила като правилен и законосъобразен.

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок, от страна по делото пред първа съдебна инстанция, за която решението е неблагоприятно, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт. Пред касационния съд писмени доказателства във връзка със сочените основания за обжалване не са представени.

Административен съд – Перник, като прецени събраните по делото доказателства, съобрази сочените касационни основания и извърши проверка на атакуваното решение в пределите по чл. 218 от АПК, приема следното:

Обжалвания съдебен акт е валиден. Постановен е в необходимата писмена форма и подписан от съдията, разгледал делото. Правният спор е освен родово и местно подсъден на Районен съд – Перник като първа инстанция. Решението е постановено от едноличен съдебен състав, съгласно правилата на ЗАНН. От мотивите ведно с диспозитива на съдебния акт безпротиворечиво личи волята на решаващия състав защо процесното НП е изменено само в частта, относно размера на санкцията. Провереният съдебен акт е допустим, тъй като съдът е бил надлежно сезиран с редовна и допустима жалба срещу подлежащ на обжалване акт на правораздаване.

Разгледана по същество жалбата е основателна, макар и по съображения, различни от посочените основания за касиране на постановения съдебен акт.

За да постанови обжалваното решение решаващият състав на Районен съд – Перник е приел за безспорно от фактическа страна, че на 08.01.2014 г., в 10:30 часа, при извършена проверка по спазване на трудовото законодателство в обект, на който се извършвали строително-монтажни работи, находящ се в гр. Перник, стопанисван от „*****“ ЕООД, гр. Перник, инспектори от Д „ИТСО“ установили, че дружеството, в качеството му на работодател, е допуснало до работа на същата дата – 08.01.2013 г., лицето П. Е. Н. да полага труд като „шпакловчик“, без да му е връчил заверено копие от уведомлението до съответната ТД на НАП за сключен с лицето трудов договор. Уведомление до компетентната ТД на НАП, в случая ТД на НАП – София, офис Перник, е подадено на същата дата – 08.01.2014 г., в 11:17 часа. За така установеното на 14.01.2014 г. със съставяне на акт за нарушение срещу „*****“ ЕООД, гр. Перник е образувано административнонаказателно производство, завършило с издаване на процесното наказателно постановление и налагане на административно наказание.

При така установеното от фактическа страна Районен съд – Перник, при извършена служебна проверка за законосъобразност на производството по налагане на административно наказание и актовете, обективирали го, не установил пороци, обуславящи

процесуална незаконосъобразност, които да са достатъчно или самостоятелно основание за отмяна на процесното НП.

Разгледал съществото на заявения пред него правен спор решаващият първоинстанционен състав, след преценка за достатъчност и съвкупна преценка на доказателствените материали, събрани по делото е постановил, че въз основа на тях е безспорно, че именно дружеството, посочено за нарушител, е осъществило вменения с акта за установено нарушение административнонаказателен състав, поради което правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството. При изследване на законосъобразността на НП относно вида и размера на наложеното административно наказание районният съд е приел същото за правилно определено по вид и наложено на основание относима законова разпоредба в санкционната ѝ част, но завишено по размер, предвид обстоятелствата по извършване на нарушението във връзка с правилата за определяне на наказанието уредени с чл. 27 на ЗАНН и целите на административното наказване, заложили в чл. 12 на ЗАНН, при което е намалил имуществената санкция в размер на минимума, предвиден за извършеното нарушение на трудовото законодателство.

Решението е неправилно.

От фактическа страна пред районния съд е установено безспорно, като това се подкрепя включително и от съдържанието на настоящата жалба, че на посочената в акта и НП дата, между жалбоподателя в качеството му на работодател и Павел Николов е било налице трудово правоотношение, уредено посредством сключен на 06.01.2014 г. писмен трудов договор между двете страни. Проверяващите установяват, че към същия този момент уведомление до ТД на НАП за сключения трудов договор не е постъпвало, като това е сторено след проверката на дата – 08.01.2014 г. Въпреки тези си констатации, актосъставителят вменява на работодателя, а наказващият орган издава НП, за нарушение на разпоредбата на чл. 63, ал. 2 от КТ. Посочената норма забранява допускане до работа на работника или служителя преди документите по чл. 63, ал. 1 от КТ да му бъдат връчени и не съставлява нарушение свързано с неподдаване на уведомление до компетентната ТД на НАП, каквито са както действителната фактическа обстановка, така и констатациите на проверяващите и административнонаказващия орган. Освен че при посочването на нарушената законова разпоредба е пропуснато да се отбележи кой именно документ не е връчен на работника посредством посочването и на съответната част на нормата на чл. 63, ал. 1 от КТ, актосъставителят повдига административнонаказателно обвинение, а АНО налага наказание, за несъставомерно от обективна страна по посочената за нарушена разпоредба на закона поведение. Районният съд незаконосъобразно потвърждава този акт без да изследва приложимия към установеното за извършено деяние закон, с което постановява неправилно решение.

Нарушението по чл. 63, ал. 2 от КТ във връзка с чл. 414, ал. 3 от КТ, има за фактически състав несъобразяване със забраната от страна на лице, с качество работодател по смисъла на КТ, за допускане до работа на работник/служител, с който трудов договор е сключен, и за който договор уведомление до компетентната ТД на НАП е изпратено, преди да му е връчено заверено от ТД на НАП

копие от това уведомление. Т. е. за да е възможно забраната на чл. 63, ал. 2 от КТ, в частта ѝ отнасяща се до уведомлението, да не бъде съобразена, работодателят следва да е изпълнил предписанието на нормата на чл. 62, ал. 3 от КТ, а именно в срок до три работни дни от сключването на трудовия договор, да е изпратил уведомление до компетентната ТД на НАП за така сключения трудов договор. В процесния случай не се спори относно факта, че уведомление до ТД на НАП – София, офис Перник към момента на извършване на проверката на място в обекта не е изпращано, поради което и заверено копие от същото няма как да е връчено на работника преди допускането му до работа. Деянието е несъответно правно квалифицирано, тъй като е несъставомерно по посочената за нарушена законова разпоредба. Описаните и установени безспорно пред първа съдебна инстанция обстоятелства по извършване на нарушението не могат да се определят като нарушение на посочената норма на закона. Това на свой ред води до липса на законово изискуем реквизит на акта и НП по смисъла на чл. 42, т. 5 от ЗАНН, респективно чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН, който порок е съществен, тъй като посочената неяснота около правната квалификация на деянието води и до съществено нарушаване на процесуалните права на нарушителя, пречатствайки го да разбере какво точно нарушение е извършил за да може да реализира в пълнота правото си да се защити.

Поради горното изводите на първата съдебна инстанция, не установила пороци на производството по налагане на административно наказание, са неправилни, както и по същество несъответни на приложимия материален закон, което налага отмяна на решението на районния съд. Тъй като спорът е изяснен от фактическа страна въпросът следва да бъде разрешен по същество посредством отмяна на процесното наказателно постановление. Предвид това е безпредметно разглеждането и обсъждането на твърденията на жалбоподателя за наличие на допълнителни пороци на производството по налагане на административно наказание, респективно на решението на районния съд, както и на въпроса дали в конкретния случай нарушението е следва да бъде квалифицирано като „маловажно“ по чл. 415в от КТ, които за пълнота касационния съд ще окачестви като неубедителни и без основание.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 2 от АПК касационен състав на Административен съд – Перник

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение №351 от 12.05.2014 г. на Районен съд – Перник, постановено по НАХД №304 по описа на съда за 2014 г., КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 23-2307096 от 27.01.2014 г. на Директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, издадено срещу „*****“ ЕООД, гр. Перник, с което за нарушение по чл. 63, ал. 2 от Кодекса на труда и на основание чл. 414, ал. 3 от КТ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 5 00 (пет хиляди) лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/

/п/

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2. /п/